

store klanger og store følelser.

FOTO: CHRISTIAN BELGAUX

Songs, er mer åndfulle enn 90 prosent av tidens popmusikk.

Sånn har det jo vært lenge. Hun er ikke riktig allemannseie, ikke ennå, men når norske artister opptrer på nobelkonserten, er det i alle fall én vi ikke er nervøse for. Sundfør er sterk og klar, med imponerende meloditeft, dirrende nerve og kontroll over det hun gjør.

Den lett kokette opplistingen av inspirasjonskilder på facebooksiden hennes (Knut Nystedt, Palestrina, Händel, Burial, Sylvia Plath, Jonny Greenwood, Philip Glass, Marissa Nadler, Taylor Swift) gir en viss peker til hva man kan forvente seg.

Gode hjelpere. Sundfør har produsert det aller meste på *Ten Love Songs* selv, men har hatt med seg en velkuratert gjeng av gode medhjelpere. Hennes faste samarbeidspartner Lars Horntveth deler komponistkreditt på «Silencer», en romantisk anlagt ballade med dystert tekstinnhold («Here I stand with a gun in my hand/Waiting for the water to come»).

Denne mektige varheten, med en nylonstrengplukkende Horntveth og bidrag fra strykeleksjonen i Trondheimsolistene, ligger skviset mellom nevnte «Fade Away» og den ekstatiske perk- og synth-festen «Kamikaze».

Vokaldetaljene her og på den andre singelen fra platen, «Delirious», er verdt sine egne studier. Sundfør selv står for alle vokalkarmoniene, og det er så lekert gjort. På det mest storslagne strekket av platen, ti minutter lange «Memorial», er Anthony Gonzalez, også kjent som M83, inne som co-produsent og instrumentalist.

Midtveis skifter den ham fra tung synthballade til rent instrumentalt soundtrackmateriale før den ender i en slags pianokonsert-pastisj med Trondheimsolistene i fullt strekk bak klaversolisten Sundfør.

Spennvidde. Over hele platen injiseres det alkymi fra århundrer med musikkhistorie. Arpeggioer, kirkeorgel-fuger, orkester-opptemning og spinett-spill rykker deg ut av samtidens svette

produksjonskonvensjoner.

Samtidig flourer det av talentfulle og toneangivende skik-

Bates (Big Black Delta), Anthony Gonzalez og Röyksopp. De to sistnevnte bidrar sammen på «Slowly», albumets streiteste stadion-elektronikalåt, med en forlokkende Abbask meloditvist.

Man kan bli litt matt av alt mørket, melankolien som draperer alt til enhver tid, som tunge fløyelsgardiner. Strykeorkester, dystre vokalklanger og tunge maskinbeats truer med å tippe lydbildet, men bak alle utbroderende arrangementer og fiffige produksjonsdetaljer ligger det et grunnarbeid som alltid skinner gjennom staffasjen.

Når norske artister opptrer på nobelkonserten, er det i alle fall én vi ikke er nervøse for.

Lite her gir like beskjemmende gåsehud som den nevnte innledningslåten «Darlings». Søk gjerne også opp og hør hva hun gjorde med svære, skumle «Accelerate» alene ved pianoet på BBC Radio forleden.

Til slutt står man igjen med stemmen. Klangen av den sitter igjen i hodet, og resonnerer videre.

Se også intervju side 34.

Stian Stakset

Aksel L. Hansson AS Møbelfabrikk
4130 Hjelmeland

Nettbutikk: www.aksel.no Tlf. 51 75 99 00